

Den Femte:
Sag älskar dig min vän ända,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.

Den Femte:
Sag älskar dig min vän ända,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.

— 8 —
„När våra söner så
Från de fina gå,
Hvem skall då plöja återn och hvem skall då ängen slå?“,
Jo, om ej ut vi ginge, det kanske Tyken blef
Som ända dit sin prisade menstokärlek dref.
Och derför vill jag slå som tapper Swenskt soldat.
Hurra, hurra, hurra!
Att farorna vi le
Att farorna vi le
När vi i spetsen se,
Ja, när vi i spetsen se
Vår Kung med draget swärd —
Då trotsa vi en werld.
En Kung så fosterländsk som han är allas hyllning wärd.
Han ädelt harnas öfwer hur' wäldet wägar sig
Att fränka rätt och heder och kalla detta frig —
Och derför vill jag slå som tapper Swenskt soldat.
Hurra, hurra, hurra!
För ära, Kung och land
För ära, Kung och land
Vi taga swärd i hand,
Ja, vi taga swärd i hand.
Och står ej Dana mot
Det sega Tycka hot;
Nåväl, I Swenska gossar då, så finnes derför bot. —
Men kommer jag ej åter till gammal far och mor,
Jag deras öde lugnt i min Konungs hand förtror,
Ty jag har hållit ord att slå som Swenskt soldat.
Hurra, hurra, hurra!

Den Fjerde:
Sag älskar dig min vän ända,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.
Så! all annat kan jag slida,
Men öfverge dig kan jag ej,
Sag kan ej tillfals från dig slida,
Mitt hjerta säger annat då.

GS 1121

Åtta mycket vackra och alldeles
Nya Visor.

Den Första:
Här står jag ensam på stranden, ic.
(Författad af en person, som varit blind alltfedan
hon war åtta dagar gammal.)
Den Andra:
Från det höga ingen stråle lyfte, ic.
Den Tredje:
Wid foten af Alpen wid dageljusets grönskan, ic.
Den Fjerde:
Då den bleka månans stråle faller, ic.
Den Femte:
Tack bästa vän för alla stunder, ic.
Den Sjette:
Ångbåtsång.
Sätt maskinen i gång Herr Kapten, ic.
Den Sjunde:
Långtan till landet.
Vintern rasat ut bland våra fjällar, ic.
Den Åttonde:
Swenskt Soldat-Sång.
Då jag från hemmet drog, ic.

Den första: 1. Jag står jag nu ensam på stranden, Midt på det brustande haf; Jag längtar åt de himmelska landen, Om det wore Herrans behag. 2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta Och aldrig har sett Herrans dag. 3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ. 4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag får ensam framslita min tid. 5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han vill för oss wara en borgen, Blott wi wille tro på hans ord. 6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas att Herran är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får afwen bröd på sitt bord. 7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt förja min syn, Men from blott min bana jag bör wandra Och böja mitt hopp till Försyn. 8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå, Och fast han tycks wilja mig aga, Jag ljus af hans anda skall få. 9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in i Englarnes sal. 10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt hwad du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att grafwen ju sluta skall allt.

Den andra:

Den tredje: 1. Jag står jag nu ensam på stranden, Midt på det brustande haf; Jag längtar åt de himmelska landen, Om det wore Herrans behag. 2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta Och aldrig har sett Herrans dag. 3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ. 4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag får ensam framslita min tid. 5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han vill för oss wara en borgen, Blott wi wille tro på hans ord. 6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas att Herran är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får afwen bröd på sitt bord. 7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt förja min syn, Men from blott min bana jag bör wandra Och böja mitt hopp till Försyn. 8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå, Och fast han tycks wilja mig aga, Jag ljus af hans anda skall få. 9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in i Englarnes sal. 10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt hwad du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att grafwen ju sluta skall allt.

Den fjärde:

— 3 —

Den femte: 1. Jag står jag nu ensam på stranden, Midt på det brustande haf; Jag längtar åt de himmelska landen, Om det wore Herrans behag. 2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta Och aldrig har sett Herrans dag. 3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ. 4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag får ensam framslita min tid. 5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han vill för oss wara en borgen, Blott wi wille tro på hans ord. 6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas att Herran är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får afwen bröd på sitt bord. 7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt förja min syn, Men from blott min bana jag bör wandra Och böja mitt hopp till Försyn. 8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå, Och fast han tycks wilja mig aga, Jag ljus af hans anda skall få. 9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in i Englarnes sal. 10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt hwad du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att grafwen ju sluta skall allt.

Den sjätte:

Den sju:

Den åttonde: 1. Jag står jag nu ensam på stranden, Midt på det brustande haf; Jag längtar åt de himmelska landen, Om det wore Herrans behag. 2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta Och aldrig har sett Herrans dag. 3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ. 4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag får ensam framslita min tid. 5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han vill för oss wara en borgen, Blott wi wille tro på hans ord. 6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas att Herran är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får afwen bröd på sitt bord. 7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt förja min syn, Men from blott min bana jag bör wandra Och böja mitt hopp till Försyn. 8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå, Och fast han tycks wilja mig aga, Jag ljus af hans anda skall få. 9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in i Englarnes sal. 10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt hwad du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att grafwen ju sluta skall allt.

Den nio:

Den tio:

— 9 —

Den första:

Jag står jag nu ensam på stranden, Midt på det brustande haf; Jag längtar åt de himmelska landen, Om det wore Herrans behag. 2. Jag mig med Tobias beklagar, Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måste sitta Och aldrig har sett Herrans dag. 3. Men jag hafwer redan förnummit, Hwad Gud gör är allt rätt och wäl, Det hafwer mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ. 4. Min Fader och Moder äro döda Och lemnade mig efter sig, Men alls intet till kläder eller föda, Jag får ensam framslita min tid. 5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han vill för oss wara en borgen, Blott wi wille tro på hans ord. 6. Fly bort du förtwiflande smärta, Jag hoppas att Herran är god, Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får afwen bröd på sitt bord. 7. Då bör jag mitt öde ej klandra, Ej onödigt förja min syn, Men from blott min bana jag bör wandra Och böja mitt hopp till Försyn. 8. Då skall ej den Allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå, Och fast han tycks wilja mig aga, Jag ljus af hans anda skall få. 9. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal, Dess himmelska stråle skall sträckas Till mig in i Englarnes sal. 10. O Gud! gif mig styrka att lida Ständaktigt hwad du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbida, Att grafwen ju sluta skall allt.

Den andra:

— 7 —

Se dem än, som i min barndomsfunder;
Följa bäckens dans till klarnad sjö,
Trasslens sång i surusfogens lundar
Wattenfågeln lek till fjärd och ö.

Den åttonde:

Swenskt Soldat-Wisa.

Då jag från hemmet drog
Då jag från hemmet drog,
Min flicka sorgligt log,
Ja, min flicka sorgligt log;
Men hon ej följa fick,
Ty jag åt kriget gick.
Wäl kommer jag tillbaka och då klarnar hennes blick
Att! manade ej äran mig, så blef jag gerna qwar —
Och Danska bröder strida och blöda alla dar,
För dem jag och vill slå som tapper Swenskt soldat.
Hurra, hurra, hurra!
En fana Danmark har
En fana Danmark har;
Hon uti fordna dar,
Ja, hon uti fordna dar
Från himlen fallit ner,
Som man af sagan ser.
Den fanan heter Drannebrog och är ett skönt banér,
Som seger ofta gifwit åt Danmarks tappra här.
Ej Tyfken den får håna, hwar Danst det heligt swär,
Jag och för den vill slå, fast jag är Swenskt soldat.
Hurra, hurra, hurra!
Min far och moder kär
Min far och moder kär,
De talade så här,
Ja, de talade så här: